

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

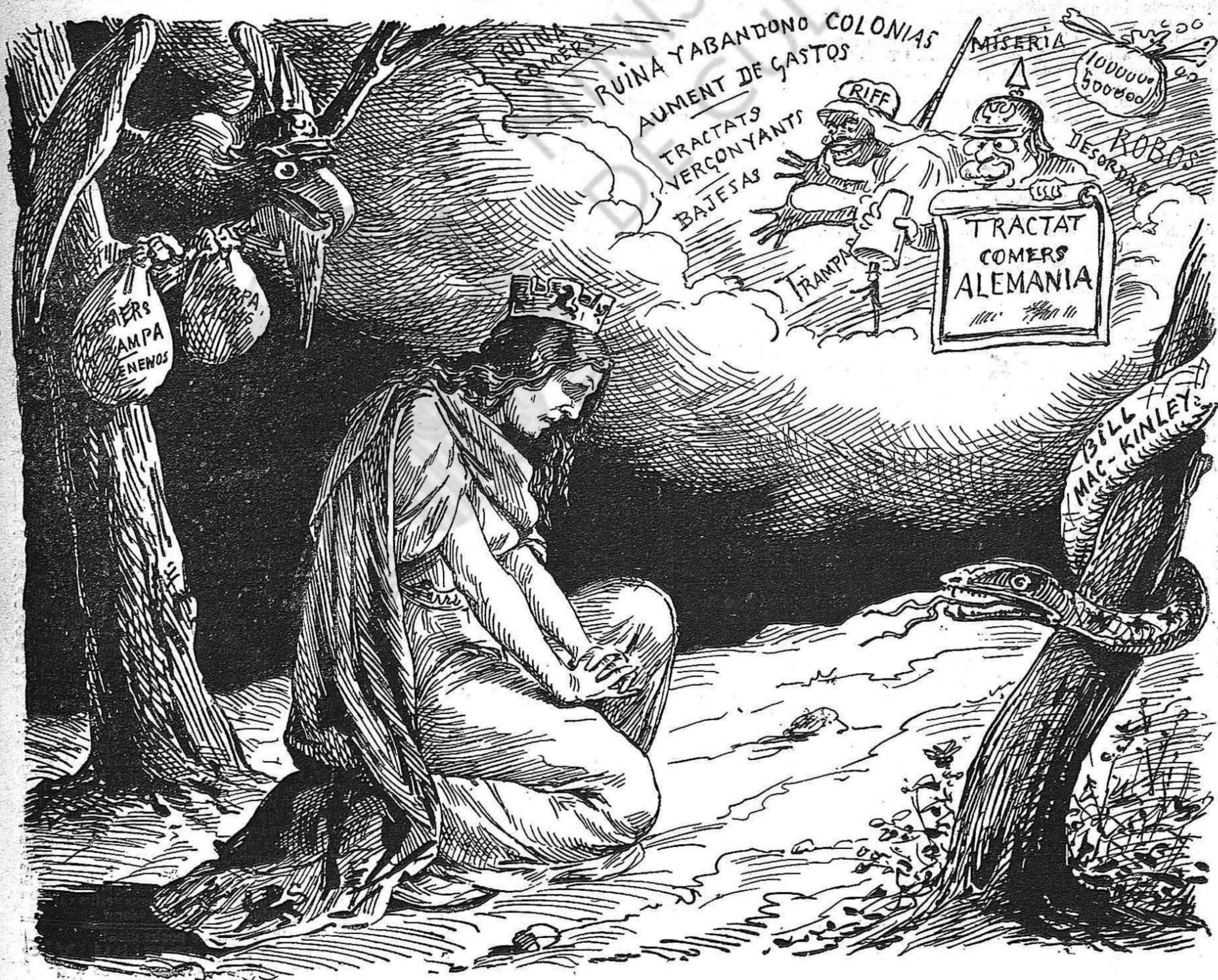
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' ORACIÓ DEL HORT.

—¡Contempléu, espanyols, si es gran dolor y vergonya lo que passol!...

FORA D' ESPANYA.

As classes obreres belgas, donant probas de un bon sentit extraordinari, reclaman, ja fa algun temps, l'establiment del sufragi universal. D'aixó se'n diu comensar pel primer pas.

Lo sufragi universal que aquí solen mirar ab tant desdeny, no 'ls obrers, sino la majoria dels que pretenen dirigirlos, ha de ser ab lo temps, si 's practica ab la deguda inteligencia, la clau mestra que obrirà la porta a totes las solucions que tingan per objecte: l'enaltiment del treball, y la regeneració de las classes proletarias.

Aixis ho creuben los treballadors de un país tan adelantat com es la Bélgica.

Després de la agitació fecunda, que ha tingut per teatro los carrers y plassas de las grans ciutats, una comissió de obrers va presentarse al rey, demanantli que interposés la seva influencia perque s'aprobés lo projecte de ley, establint lo sufragi universal. Lo rey se veje en un gran apuro, com ho revela 'l següent diálech que 's crusa entre ell y 'ls comissionats:

—Molta simpatia m'inspiran los obrers—digué 'l monarca—pero jo no só un dictador, y haig de deixar a la nació que acordi lo que estimi just.

—Precisament aixó es lo que volém nosaltres—respongué 'l president de la comissió obrera;—mes no s'ha de perdre de vista que 'ls obrers formem part de la nació.

Lo rey, veientse cullit, mudá de taranná, dihent: —Crech que féu mal en considerarvos com a perteneixents a una especie de casta apart. Tinguéu en compte que tots som belgas, y que més ó menos tots treballém.

—Advertiu, señor, que no som nosaltres los que 'ns hem constituït en casta apart: son en tot cas los que 'ns negan lo dret electoral.

D'aixó, en termes taurómacos, se'n diu una cogida.

Los obrers belgas van deixar al rey sense paraula, puig desde llavors ja no féu res més que barbotegar unas quantas excusas capciosas...—Qu'ell no pot discutir aquesta mena de qüestions... que 'l paper que la Constitució li assigna es massa limitat—en fi, panyos calents.

En resúm: de la conferencia celebrada pels obrers ab lo rey de Bélgica, resulta triunfant la rahó del sufragi universal, y resulta demostrada la inutilitat completa de la monarquia. Si 'l rey reconeix la rahó y declara no tenir medis de ferla triuñar... ¿de qué serveix lo rey? ¿qué representa la monarquia sino una dificultat, un obstacle, un destorp, al triunfo de la rahó y de la justicia?

Avuy m'he proposat cenyirme únicament a las qüestions que 's desrollan al extranger. ¿Qué 'n trauriam de parlar sempre de lo mateix: de las actas brutas y de las actas netas: de D. Antón y de D. Práxedes: de si 's realisa ó no 's realisa la coalició republicana?

La política espanyola está empantenegada; espigolém, donchs, en lo camp vastíssim de la política estrangera.

Lo Vaticá 'ns proporciona una nota digna de consignarse. Tothom coneix las declaracions republicanas del cardenal Lavigerie. L'Iglesia no está casada ab cap forma de govern: es més, a l'Iglesia li convé reconciliar-se ab la República. La República acumula una massa creixent de opinió: la República representa un bon tou d'aygua en los mars de la vida, y un bon tou d'aygua es lo que necessita la barca de Sant Pere per no encallar.

Un bisbe de Fransa, monsenyor Freppel, desesperat davant de aquestas declaracions, que desvaneixen los postres ensomnis dels partits retrógrados, se'n ha anat a Roma a veure 'l Papa. Y sembla que 'l Papa l'ha desenganyat.

May s'havia semblat tant la tiara pontificia a un gorro-frigi.

¡Quin desencant pels orleanistas, pels legitimistas y per tota la faramalla monárquica, que a Fransa s'agitan y que feyan servir la religió de trampoli pera donar lo salt y caure de peus en plena reacció!

Els deyan que 'l liberalisme era pecat; que la República significava una heretjia de las més grossas: que no hi havia més que dos camins per seguir: ó 'l de la monarquia ab la salvació de l'ànima ó 'l de la República ab la condemnaió eterna. Y cada confessorari y cada púlpit se convertian en un reducte de guerra contra la República y contra la Llibertat; cada capellá en un guerriller espiritual; cada católich en un ànima apocada ó en una bestia esterehida.

Avuy lo Papa 'ls desautorisa. Y allá a Fransa pican de peus mossegant 'ls punys de rabia.

Sembla que fins s'han atrevit a deixar una protesta a mans de Lleó XIII. Una protesta hipocritona, mansa en la forma; amenassadora en lo fondo.

Els diuen que lamentan molt lo qu'está passant, per la senzilla rahó de que si las noves corrents republicanas preponderan en lo camp católich, tenen la seguretat de que s'entibiarán moltes conciencias y de que disminuirán considerablement los dinerons de Sant Pere.

En altres termes més clars y més expressius: —Si lo Esperit Sant nos retira 'l seu apoyó, nosaltres al Esperit Sant li retirarem las bessas.

Y tenen rahó que 'ls sobra. Los fondos que destinavan al tresor de Sant Pere 'ls necessitan avuy pera comprar tila y unguent de contracs.

Cada día están més nerviosos, y 'ls nyanyos que van rebent exigeixen un gran cuidado y una medicació constant.

Mentrestant la República cada día més forta, cada día més sana y més decidida cada día.

No hi ha més: ha arribat la seva época.

P. K.

o de Cuba s'enmaranya. Per las noticias que de allí 's reben s'observan los sintomas premonitors de alguna cosa grave. A Cuba se li han tancat los medis de vida, tancantseli 'l mercat dels Estats Units. Pero obrirli aquest mercat equival a anular totes las relacions mercantils que

la metròpoli sosté ab l'isla.

Figúrinse que possehim una vaca que 's va enmagrint cada día més, y que desesperada 'l dia menos pensat pot fers'hi a cops de cap.

Única manera de calmarla: que nosaltres la mantinguem; pero ab la condició precisa de que 'ls Estats Units han de munyirla.

«Per Espanya 'ls sacrificis, pels yankees los beneficis.»

A tal estat nos ha conduhit la política imprevisora dels partits monárquichs, que sóls s'han recordat de que teniam colonias pera enviarhi a quatre amigatxos endarrerits de gana perque hi anessin a cubrir lo ronyó.

Los resultats de haverse descuidat tant temps lo foment dels interessos materials y de las corrents mercantils entre la mare patria y las colonias, ara s'están veient.

Si de certs actes de govern se poguessen exigir responsabilitats, ¡quants que avuy s'ho están mirant tranquils y xupantse ricas brevas de l'Habana, patirian de mal de cor!

Un periódich de Manresa parla de la influencia terrible qu'están exercint los frares establerts en aquella ciutat, ab motiu de repartir la calderada a la porta del convent.

Lo reparto dona per resultat, que una pila de bandarras que podrian treballar, que per aixó tenen bons quatre quartos, s'enganduleixin de mala manera, enllepolits per l'obsequi dels frares. Aixó es lo que volen aquestos. Un poble de ganduls per dominarlo.

Pero, señor, ¿es possible que 'l recort de aquelles hermosas lluminarias del any 35, s'haja olvidat tant per complert, eclipsat pel fogó que fa bullir la asquerosa calderada dels frares?

Es de sentir que 'l Comité republicá democrátich federal de Barcelona, persisteixi reconeixent condicions pera pactar la coalició pera las próximas eleccions municipals, a una pandilla que té la barra de atribuirse la qualitat de Comité local del partit republicá históric.

Tothom sab de quina manera va constituïrse 'l tal Comité y lo que realment representa; y cap persona seria 'l pendrà may com una corporació formal.

De manera, que la coalició intentada, si persisteixen aquestas corrents, se traduirá en una gran perturbació, de la qual no podran menos de aprofitarse'n los conservadors.

Es molt sensible—repetim—que 'l Comité federal, compost en sa majoria de republicans antichs y probats y en disposició de coneixer perfectament als republicans probats y antichs de las demás fraccions, se prestin tan inconsideradament a pendre part en las ridiculas contradansas dels sarauhistas.

Y que permetin que aquestos los fassan beure a gallet, com anys endarrera varen ferhi beure a n' en Romero Robledo.

Pregunta un periódich: «¿Es cert que desde que han comensat las obras de la iglesia nova de Hostafranchs, una campana que avants solia senyalar mitj dia a las dotze en punt, ha perdut aquesta puntualitat, sonant cada día ab quinze ó vint minuts de retrás?»

Si 'l fet sigüés cert, resultaria que als treballadors de la nova iglesia 'ls hi pispian un quart d' hora de treball, en nom de la santa religió.

La CAMPANA DE GRACIA sempre puntual protesta en nom del gremi contra la conducta de la campana del relloj de Hostafranchs.

¿Saben de qué serveix l'anar a missa, a lo menos a Barcelona?

Escoltém l'opinió autorizada de un periódich del gremi, nada menos que del integro *Diari de Catalunya*:

«A las missas altas, ó millor dit, a l'última, hi acuden en dia festiu las senyoras de l'alta classe y de la classe mitja, a fer exposició davant de l'àvida y bulliciosa joventut masculina de las sevas fillas vestidas, pot dirse, de Carnaval. Aquestas no desperdician la ocasió de canviar ab los joves coquetonas miradas, y devegadas cartas; mentres las mamás parlan de modas, de amigas ó de criadas, y 'ls papás, mostrant sas costums de cassino, ouhen missa tumbats a la bartola, ab una cama sobre l'altra, contemplant l'espectacle.»

Per evitar tot aixó ¿no tenim rahó 'ls que dihém que lo més just seria tancar totes las iglesias?

Los que, favorint indirectament los interessos dels partits monárquichs, diuen que las Repúblicas no 's preocupan de la sort del obrer, haurian de tenir en compte un interessant projecte de ley, que baix lo patrocini del govern republicá, será somés en bréu a la aprobació de las Cámaras francesas.

Se tracta de que 'ls treballadors que prengan mal en lo treball, tingan dret a disfrutar de una indemnació a càrrech de la empresa ó del patró per qui treballan.

L'import de la indemnació se graduará segons lo jornal que ordinariament percibeixen, y segons lo mal que hajan suferit siga temporal ó permanent.

Aquí tenen un exemple de que las Repúblicas fillas del sufragi universal, y per lo tant enrobustidas principalment ab l'apoyó del obrer, no olvidan ni poden olvidar, baix pena de suicidarse, la sort de las classes treballadoras.

Los conservadors que avants de pujar al candalero donavan la formal promesa de empendre grans economias, tenen preparats los pressupostos, y aquestos pressupostos implican un augment de gastos de 72 milions de rals, la major part d'ells destinats al exercit y a la marina. Es precis tenir contents als que poden tirar tiros, mal se dongan al diable los que no poden fer res més que 'esquitxar quartos.

La llista civil dels soberans d'Europa ascendeix a 139.112.104 franchs.

La llista civil del president de la República francesa puja sols 1.200.000 franchs, inclosos los gastos de representació.

¿Valen més los serveys que 'ls distints monarcas prestan a son país, que 'l que presta a Fransa 'l president de la República?

Jo crech sincerament qu'encare que costan més, valen menos.

CARTAS DE FORA.—Un grupo de treballadors de Moyá nos envían un manifest, que no podém reproduhir per sa molta extensió. Se dolen de que 'l treball escasseji, de que molta gent útil emigra, per insuficiencia dels jornals, y per las alternativas que sofreix la feyna. De vuit a déu pessetas semanals es lo més que sol guanyar un treballador quan está ocupat, y aquest irrisori salari no li basta de molt a satisfacer las sevas necessitats. Y no obstant, a Moyá existeixen locals molt apropiats, treballadors aptes y laboriosos. Lo únich que hi falta es maquinaria, motors, industrials que s'decideixin a aprofitar los magnífichs elements que la població posseheix.—Nos fem eco de las aspiracions justas dels treballadors de Moyá. ¿No hi haurá cap industrial que las estudihi y las atengui?

¡Si vejessen al vicari de Aleixar, anant a cassar en temps de veda, en companyia del ex-secretari del Ajuntament, y actual secretari del jutjat! ¡Si vejessen quin goig que fan! ¡Si 'ls haguessen vist que contents tornavan ab una llebra que un altre vehí havia agafat al llás, y de la qual ells s'apoderaren! ¡No n'estavan poch d'alegres quan se la partian y sobretot quan se la menjavan!... Per lo demés, lo vicari, un home que moltes vegadas surt de casa seva ab lo cigarret a la boca, y atravesa la plassa fent lo fatxada, es un cassador de primera forsa: ha arribat a tenir cinch perdigots distribuïts per la cassera; y al anar a veure las festas de Valls, no tenintne prou d'una se'n emportá tres hicas de María y una casadeta de las més aixerdas del poble. Total: tres perdigaynas y una perdiu. Vels'hi aquí un home que pel mer fet de portar faldillas negras creu que tot li está bé... y no obstant, ab aquestas faldillas negras bé podria entranbancarse, sobre tot quan falta a la ley de cassar.

L'arcalde de Rupia, conegut per Xiana, un home que ab tot y pagar matricula sóls com a bodegó, trafica ab grans, ab ous, y es ademés cerer y semoler, havent dimittit lo secretari per no volerhi tractes, ha fet nombrar a un manso, que apenas sab de lletra, menor d'edat y parent seu. A pesar de que la ley no autorisa semblant cosa, l'arcalde de Rupia, ab la seva barretina de cresta, las sevas espardenyas de punta, y la seva vara, 's creu superior a totes las lleys hagudas y per haver. Un detall: quan los joves li demanan per fer balladas, si es que concedeix lo permís, ho fa ab la condició de que no ha de haverhi guardia-civils. Es lo qu'ell diu:—«No puch veure semblants vestits.» ¿Farian lo favor de dirme per qué no 'ls podrá veure?

Sotirà dintre de pochos dias:

UN VIATJE DE NUVIS

Humorada en vers, per C. GUMÀ

ab dibuïtzos del celebrat artista M. MOLINÉ.

Los nostres corresponals poden fer ja desde ara los pedidos que vulguin.

LA PALMA.

—'ha mirat lo calendari?
—Home, nol ¿que porta algún eclipse?
—Sí, senyor, un eclipse total de días laborables. Mirissels entre aquesta senmana, la que ve y l'altre, ¿sab quantas festas hi ha?... Set.
—Es á dir, de tres senmanas, una de fé 'l mandra.
—Després dirán qu' Espanya es una nació eminentment treballadora, ¿eh?
—Realment. ¡Set días de festa en tres senmanas! Casi bé 'ns poden donar la palma del treball.
—Y anarla á benehir demá.
—¿En quína iglesia?
—A la del Hospici.

—¿Qué me 'n diu de 'n Coll y Pujol? Sembla que va extenent las alas. De la primera volada, ha anat á Madrid.
—¿L'arcalde? ¿y qué ha anat á ferhi? ¿á explicar cómo se fa porque 'ls guardias civils de caballería no rellisquin?
—Diu que hi ha anat á benehir la palma.
—¿Estava ben guarnida?
—Aixó ja ho sabrem quan torni y 'ns presenti 'l compte.
—¿Qu' hem de pagarho nosaltres?
—Y donchs! Las palmas dels arcaldes y la sorra que 's tira á las Ramblas, tot ha de sortir de la nostra butxaca.

—¿Cóm está lo de 'n Puig y Valls?
—¿L'acta de Gracia? Malament: continúa dins del cubell, per veure si s' estoba la bruticia.
—¿Y qué fa ell entre tant?
—S' entreté lluhint la palma.
—¿De la victoria?
—Del martiri.

—Don Arseni, ¿que no va á benehir la palma vosté?
—No: ja vaig anarhi l' altre día.
—¡Hola! No 'n sabia res.
—Van regalarme la palma de president del Senat, ab confitura per valor de sis mil duros l' any y cotxe per pas-sajarla.
—General, general!... l' obsequian molt á vosté...
—¿Cóm soch lo nen més maco de casa y además la pa-drina m' estima tant...!

—¿Qu' es veritat aixó que fan corre? Diu qu' en Sagasta aquest any no té palma.
—No, senyor: la tenia, pero se la va deixar pendre sor-tint de la Junta del Cens.
—Deu estar molt motxo, donchs.
—No ho cregui: está d' alló més alegre.
—¿Y aixó?
—En lloch de palma, li han donat un bé, que 'l porta penjat al coll.
—¿Mort?
—Viu: y tan pelut, que ab la llana tapa la boca de son amo.

—Acabo de observar una cosa.
—¿Quína?
—Casi tothom compra palma aquest any. ¿No li sembla raro?
—Al contrari, ho trobo molt natural. ¿No sab que de las palmas se 'n fan escombras?
—Bueno ¿y qué?
—Es que 'l poble deu volguer ferlas servir per escómbra alguna cosa
—¿Quína deu ser?
—¡Recristina, qu' es preguntón!...

—¿Veus? Aquests son quintos que ara entran en caixa.
—¿Ahont van?
—Al quartel, á recullir la palma.
—¿També 'ls n' hi donan á n' ells?
—¡Vaya! Palmas sistema Remington, que disparan deu tiros per minut.

—Escolti, ¿d' ahont venen las palmas millors?
—D' Alicante: preguntího á qualsevol polítich y li dirá lo mateix.
—¡Ay ay! ¿que 'n gastan de palmas los polítichs?
—No; pero gastan molt turró, y anant á Alicante á bus-carne, veuen las palmas.

—¿Que no beneheixen la palma aquest any los barce-loníns?
—Sí, senyor: la palma de la miseria.
—¡Ay, qué mal guarnida deurá estar!
—Res d' aixó. Calculi: deu céntims d' augment per cada tersa de carn y tres per cada pa de crostóns... ¿Encare la vol més ben guarnida?

FANTÁSTICH.

UN PRETENDENT.

Desde 'l matí quan se lleva fins que se 'n torna á dormí, no fa més que tirar cálculs y rodar per 'llá y per 'llí. L' home veu que s' aproxima la elecció d' ajuntaments. Y com sap que 'ls vols son trunfos, aprofita bé 'ls moments. Tot ho ensuma, tot ho corra, puja y baixa ab desembrás; no hi ha casa ni caseta hont no hi vaji á ficá 'l nas. Al café, á la barbería, á la tenda, al sabater, al forné, al apotecari, al cassino, al tabernér...

No sosega, no descansa buscant forsa electoral, porque 'l nombrin, porque 'l votin, porque 'l fassin concejal.

De discursos ¡si 'n capdellat de conversas ¡si 'n sosté!
¡Qué n' ha vist de cosas tortas qu' ell faria marxar bé!...
—Aquests gastos tan horribles, aquest fástich d' empedrats, los embulls del matadero, los abusos dels fielats...
Uns mercats plens d' inmundicia, escassés d' aygua per tot, en fent sol, pols á cabassos; en plovent, un mar de llot...
¡No pot sè!... 'L que 's necessita es tractá més bé als vehíns, gastar més en obras útils y un xich menos en jardíns.—
Aixís parla, aixís s' explica, predicant ab tó formal, porque 'l nombrin, porque 'l votin, porque 'l fassin concejal.

Ell no té partit polítich, ni s' hi vol ficar per res: la bandera qu' ell tremola es la del desinterés.
Canovista... progressista... sagastí... republicá...
No, senyors: lo millor títul, es sè un digne ciudatá.
A la casa de la vila s' hi ha d' aná ab lo pols segú, suprimint aquella marca de: Soch vert ó soch madú.
Fóra xanxullos y trampas, fóra luxo y corrupció: moralitat, *manos limpias* y molta administració.
Per lográ aquest fi patriótic, s' ofereix, noble y leal, porque 'l nombrin, porque 'l votin, porque 'l fassin concejal.

Los traballs de propaganda diu que li marcan tan bé, qu' entre 'ls que més vots alcansin, ell calcula sè 'l primé.
Tant es ja lo que 's confia en sa próxima elecció, que 'l seu sastre, al enteráren, li ha fiat un bon paltó.
L' amo del pis qu' ell ocupa resulta que ja no 'l treu, porque pensa que algún día cobrará lo que li deu.
Fins s' ha observat que 'ls inglesos, en lloch d' aná á ferli pó, ara al véurel lo saludan ab gran consideració.
¿A qué 's deuen aquets cambis? Ja ho veurém, si no 'ls sab mal, quan lo nombrin, quan lo votin, quan lo fassin concejal.

C. GUMÁ.

CAPELLANADAS.

on tan escandalosos los sermóns que ha predicat últimament un frare de Vich á la iglesia de la Granadella, que ab un xich més s' arma un escándol que acaba alló com lo rosari de l' Aurora. Lo tal frare de Vich, se coneix que no té péls á la llengua, porque las hi engalta pèl descosit, sense perdonar al govern, ni á las autoritats, ni á ningú.
Entre altres conceptes vomitats desde 'l cubell, aquí 'n va un floret:
«Més de quatre que han pujat del no res ¿sabéu cómo s' ho han fet? Robant als frares y als pobres. Los liberals están al candelero porque vosaltres hi havéu contribuít donatlos los vostres vots. Quan se presenti un candidat liberal, retiréuvos, no emitíu lo vostre vot. Si votéu per un liberal, estéu en pecat mortal, y si no 'us ne confesséu estéu condemnats. Liberals, republicáns, conservadors y fusionistas, tot es igual.»
¿Qué tal s' explica la calandria frailluna?
Després las emprén contra las autoritats locals, per haver tolerat un ball de máscaras. ¡Un ball de máscaras, quín horror!... Com si 'ls capelláns, al posarse faldillas, no anessen disfressats per tot día; y 'ls frares encare més que 'ls capelláns.
Pero l' odi del frare predicador y del rector de la Granadella, contra las familias més conegudas y calificadas de la població que organisaren lo ball de máscaras s' ha convertit en una especie de hidrofobia. No hi ha insult que no 'ls hi hajan dirigit. A unas noyas que sentint tants disbarats, se 'n anaren de la iglesia, las hi cridava 'l predicador furibundo:
—«¡Sí, sí, ja 'us ne podéu anar!... Me dirán que uso un llenguatge ordinari, pero dich la veritat, y no 'm fan por las amenassas, ni las presóns. ni la fam, ni 'ls martiris, ni la set, ni res... me dich Fulano de Tal y 'us torno á dir: se-paréuvos dels liberals: los bons á una part y 'ls dolents á l' altra: giréulos la cara: no 'ls saludéu...» Y aixís per aquest estil aná descantellantse.
En la confessió s' negá l' absolució als que assistiren al ball de máscaras. Sols á un jove que digué que tant li feya que l' absolguessen com nó y que se 'n anava tranquil del confessorari, li van tirar l' absolució pels nassos, com volentli dir:—¿Aixó nó vols? Aixó haurás.

En l' últim sermó ja no va ser tant provocatíu. Va veure la marejada que hi havia á la iglesia, y á n' aquell home tant valent que deya que res li feya por, ni la fam, ni la set, ni 'ls martiris, se li va arronsá 'l llombrigo y va baixar de la trona més que depressa.

Lo rector, enfutismat, d' acort ab lo bisbe de Lleyda, han denunciat davant dels Tribunals, al honrat y estimat vehí de aquella vila, Sr. Pujol, per supostas injurias á la religió y als seus ministres durant la paraula divina (de las asanadas, barbaritats é insolencias del frare, ne diuhen paraula divina); pero, segóns sembla, 'l tal rector no anirá á Roma per la penitencia, ja que 'l mateix Sr. Pujol tindrà medis de acusarlo de com al durlo als tribunals ha incorregut en calumnia manifesta.

¡Llenya seca y sense contemplacions, als que tal us fan del ministeri espiritual, sembrant per tot arréu l' escándol y la discordia!

... Párraulas textuales del rector de Torrebesses: «Amants germáns: no 'us descuidéu de la butlla santa, porque sens aquesta no 's pot menjar carn, ous ni llet. Miréu: es més pecat menjar carn sense butlla, encare que siga un pobret y estigui malalt, que cometre un assassinat.»

¡Quína barra!
... A Valls hi ha una senyora ja d' edat (qu' está á l' última carta) qu' es usufructuaria de una herencia, y heréu un seu nèt, menor d' edat y fill de viuda. Ara bé: no fagayre que 'l Tribunal ha embargat l' herencia al menor, á instancia de las monjas del convent de la Enseñansa de Tarragona, pera fer efectiu un pagaré, qual pagaré, de uns 20 anys de fetxa, resulta firmat per la jaya (Deu sab de quíns medis se valdrían) á favor de una monja, y 's troba en l' actualitat plé d' endossos, á favor de frares, capelláns y monjas.

¿Creuhen vostés que 's limitan á reclamar lo capital? ¡Cál! 'L capital y 18 anys de interessos. Inútil dir que la mare del menor ha acudit en contra del embarch; pero interinamente ne resulta un plet del qual, per la poca caritat de las pobretas monjas, ne sortirán descalabrats los interessos de un menor y de una viuda.

Vajan prenent nota de aquets fets, que constituheixen las principals capellanadas de la senmana.

l' Circul conservador de Madrid hi ha molta marejada.

Son á centenars los correli-gionaris de D. Antón qu' en la pesca de destínos que implica tot cambi de situació, s' han quedat sense un trist xanguet, y ara cridan, se queixan, alborotan y amenassan.

Aixó ray: imitin al Institut agrícola catalá de Sant Isidro. ¿Veuen que no plou? Pósinse á fer rogativas ad petendam credencialium.

Dels datos existents en la comissió d' actas, resulta que las eleccions més embrolladas de tot Espanya, han sigut las celebradas en la provincia de Barcelona.

Jo conech á un caparrut que dirá tot resolut: mentres farà un molinet: —¿Sé ó no sé de jugar net? ¿Sé ó no sé de jugar brut?

Un periodista que seguía á n' en Martos, anomenat D. Jacobo Sales, ha ingressat en lo partit zorrillista. No hi ha res més cómodo y económic que 'ls viatjes de ida y vuelta.

Ara sòls falta saber si D. Jacobo, al embarcarse de nou en lo tren de la República, porta, además del seu equipatge, las maletas de D. Cristino.

Hasta 'l mateix nom de l' acta que ostenta en Puig y Valls, lo condemna irremissiblement.

¡L' acta de las Aforas!
Ell podrá ben dir, després que l' hajan passat per las baquetas:
—He perdut l' acta y m' he quedat afora.

Assegura un periódich qu' en lo convent de religiosas brigidas de Paredes de Nava ha sigut trobat lo cadáver de la mare abadesa dintre de un pou.

La noticia es de aquellas que edifican. Perque lo que dirán los místichs autors ó las autoras místicas de aquest atentat:

—Al baixarla al pou no varem procedir ab malicia, sino ab lo desitj de ferli un favor. ¡Pobreta mare abades-sa!... Nosaltres voliam posarla en fresch.

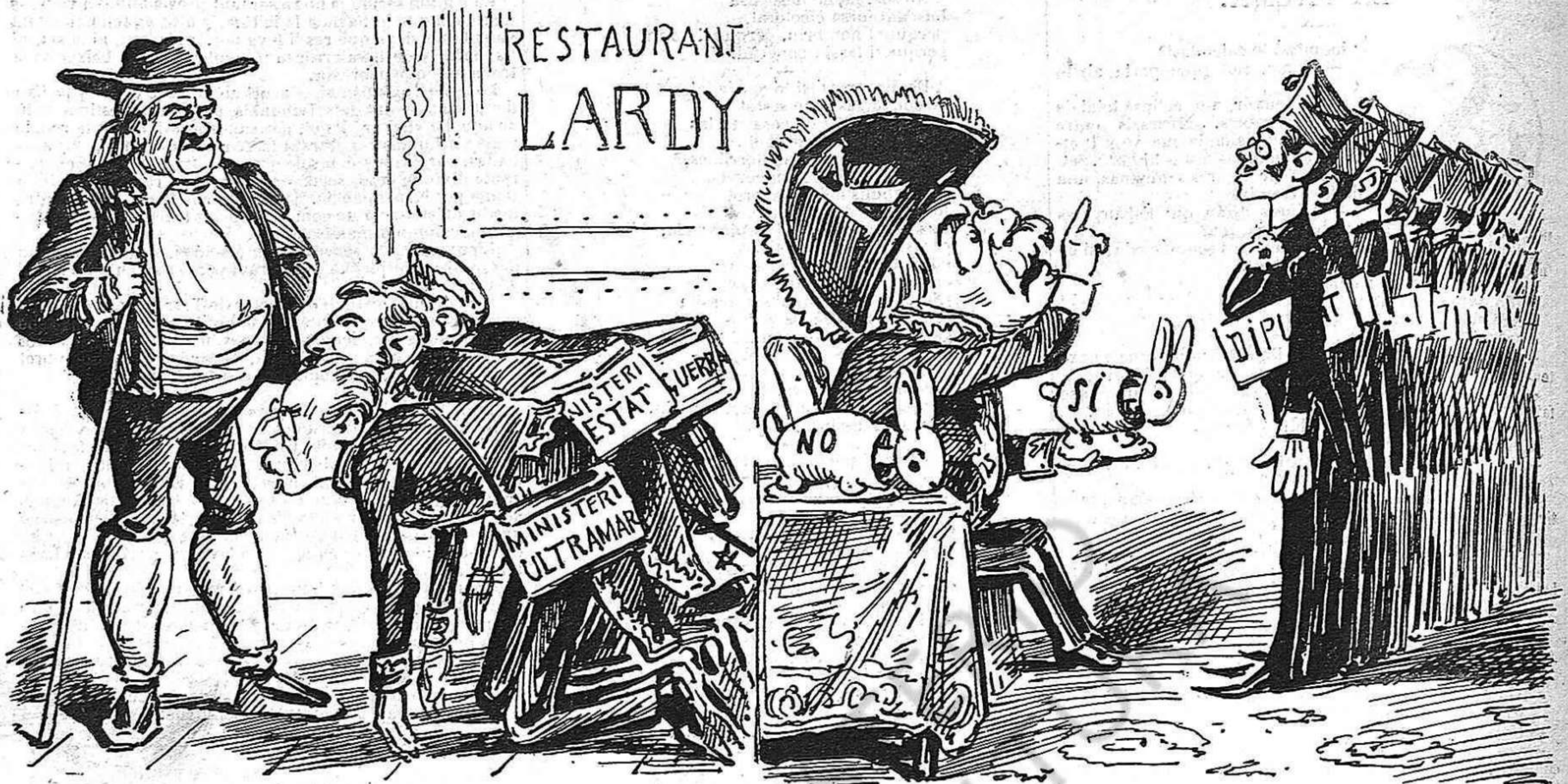
Sembla que 'l Sr. Planas y Casals no fa més qu' escriure á Madrid, reclamant que sobre tot deixin passar totas las actas corresponents á la provincia de Barcelona, sigan brutas, sigan netas.

Es menester que 'l govern li donga aquest gust, sino la mateixa angunia 'l faria enmagrir.

Y en aquest cas ja no li seria possible competir ab lo famós Cossi de Castelló de la Plana. Perque perdria 'l títul que ja avuy tothom li dona de Heréu Pantorrilles.

¡QUANTA BAIXESA!

INSTRUCCIÓ ALS QUINTOS.

¡Gloria y honor
al agüelo pantorrilles!
¡Gloria y honor
al cacich conservador!

—Si voleu tenir bon ranxo
quintos que heu vingut aquí,
es precis pendre l' exemple
de aquests dos conills de guix.

Deya un orador fogós en l' esclat de una improvisació:
—Es precis, senyors, que 'ns convensem de que qui
la fa té de pagarla. La pena del Talió es l' única pena
justa. Ull per ull; dent per dent.
Un del auditori, interromp:
—Dent per dent; ¿y 'l que las dú postissas?

Datos bucòlichs:

La carn de moltó á 90 céntims la tersa. Aixó á Barce-
lona.

Lo pá acaba de pujarse tres céntims per tres lliuras.
Entre 'ls badalls de gana y 'ls de fástich que 'ns pro-
duheixen los conservadors, corrém un gran perill.
Lo perill imminent de que 'l día menos pensat se 'ns
deslloriguin las barras.

Ja torném á tenir als alemanys en campanya.

Posseheix Espanya desde temps remotissim un grupo
d' islas anomenadas de la Providencia, y situadas en l'
Oceania.

Donchs, segóns los mapas últimament publicats, en l'
imperi gemánich, las islas de la Providencia han deixat de
ser nostras, ja se las fan sévas, y com á tals las marcan.
¿Qué fa 'l govern davant de aquesta segona edició de
las Carolinas?

En Cánovas ja ho té determinat.

Sent cosa de la Providencia, desitja cónfiar al papa
la solució del assumpto.

Aixís á lo menos no 's podrá dir que no haguém anat
a Roma per la penitencia.

La comissió d' actas ha decidit concedir tant sols 20
minuts als oradors que 's presentin á impugnar cada acta
bruta.

Vint minuts per una feyna tan llarga!
Vaja, que tals son la majoria de las actas conservado-
ras, que ab 20 minuts no hi ha ni tant siquiera temps d'
ensabonarlas.

Si lo de Cuba, com molts temen, s' enmaranya, 'ls
conservadors ja tenen pensada la manera de plantar cara
a las circunstancias.

A tal efecte apelaran al concurs del héroe de Calaf.
Qual héroe de Calaf será enviat allí en qualitat de
vi-rey.

Si fan aixó podrá dí:
—Ja á tothom faig jo la lley.
Sent vi-rey sòch més que 'l rey.
Lo rey no té vi y yo sí.

No sé si m' han enganyat; pero m' assegura una per-
sona respectable qu' en les pressuposts conservadors hi
figura una partida algo important destinada á la compra
de cotó fluix.

La partida en qüestió está designada en la següent
forma:

—Cotó fluix destinat á taparnos las orellas, quan lo
pais nos xiuli.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ta-rra-go-na.
2. ENDEVINALLA.—La mitja.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Salmerón-Azcárate-Cerve-
vera.
4. ROMBÓ.—

E
A S T
A C T O R
E S T O R E R
T O R O S
R E S
R

5. GEROGLÍFICH.—Entre donas molts rahóns.

han enviat totas las solucions los ciutadans Miraluis y
Sagalés; 4, Pep Lloca, Antón dels traus y Saragat; 3, Un
peguisser; 2, P. M. V., Noy Tendre, Pau de l' olla y Un
niño, y 1 no més, Pep Solé y Un Bufarut.

XARADA.

Consonant es, cert ho sé
re;
musical que no 't vull dí
mi;
y pronóm possessiu, cla,
ja.

Objecte per disfressá
es, lector, y no 't dich més
lo qu' en compte de hu-dos-tres
t' he posat en re, mi, fa.

DOMINENGO BARRINANGA.

TRENCA-CLOSCAS.

D.ª MARÍA N. INÉS.

LLERS.

Formar lo nom de dos pobles de la provincia de Barce-
lona.

CINTET BARRERA.

ANAGRAMA.

En un total de modista
un total vareig comprar
y una total á la vista
per son valor vaig girar.

PERET BOLDADERES.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Figura geométrica.
1 4 2 1 4 5 4.—Vehícul.
6 2 4 8 8 4.—Instrument de música.
4 2 5 4 7.—Poeta catalá.
6 4 8 4.—Nom de dona.
2 4 8.—Fruit.
5 3.—Negació.
7.—Voc.

GERVÁSI DE CASSEROLAS.

GEROGLÍFICH.

X
OO
OO
VR
DI
MAR
NNN

J. SÑER.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. T. y R., Un que té ganas d' enrahonar, A. B. (a) Ciu-
ra, F. Martí, Rafel Bo-K de Llop, C. Ravell, J. B. (Blanco) del Mas-
nou, F. Isern, Joseph M. Feliu, Bernat Pescaire y A. Saladrigas—
Lo que 'ns envian aquesta setmana no la per casa.

Ciutadans Mr. Eugón, Pagés de Gracia, Sor Ana, R. Ojeda López,
Espanta-hòlts, Dominengo Bartrinanga, A. C. y Barretina, J. Casa-
devall Mulleras, Pau Guerra, Dalmau de Roda, Sabadell Riego 20,
Submarino desamparat, J. Espel y Palou, Joan Domenech, Pitusá
de Gracia, Pallaranga y altres y Diumenje Bartrola:—Insertarem al-
guna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá V. Rahola: En millió de gracias per l' envió, qu' está molt
bè.—T. Diera: Si no 's refereix a ningú no sabem a qué vindria pu-
blicaria, y referintse a algu la trobem molt naturalista.—Banyols:
Es molt fluix y no 'ns serveix.—M. Santigosa: La llarga va bé; lo
sonet no tant.—J. Garanaga: Si 'ls lmos literaris se penessin, á ho-
ras d' ara vosté ja seria a la presó.—Noy dels tets: L' idea es bonica,
pero la forma, perdoni.—Eudalt Sala: Ja ho teníam.—Candor Salo-
mé: Es fluix y repelos.—A. Salabert y B.: No podém aprofitar més
que una cantarella.—Xavier Alemany: Gracias per tot.—A rnau:
Indica un progrés; pero encare es massa llarch; hauria de concentra-
se més l' assumpto; hi ha molt deixatament que perjudica l' efecte.
—Ll. Salvador: Va bé.—Antonet del Corral: Ben versificat ja ho está,
pero l' assumpto 'ns sembla trivial.—P. Mansa: Nos es impossible
complauent.—A. P. (Albons): La noticia, per referirse a actes de tri-
bunals, es grave. Si insistix en que 's posi, haura de acreditar la
seva personalitat, puig sols baix la responsabilitat de vosté podém
continuarla.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.